

végzés

Első fok: Járásbíróság 2016. szeptember 20. napján tárgyaláson
kelt 27.B.129/2014/42. számú ítélet
Másodfok: Környéki Törvényszék 2017. március 17. napján
nyilvános ülésen kelt 2.Bf.1034/2016/9. számú végzés
Harmadfok: -

Az indítvány iránya: a terhelt javára

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs

helye, s ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

I.

- [1] A Szentendrei Járásbíróság 2016. szeptember 20. napján megtartott tárgyaláson meghozott és kihirdetett 27.B.129/2014/42. számú ítéletével ... terheltet bűnösnek mondta ki közlekedés biztonsága elleni büntetttben [Btk. 232. § (1) bekezdés].
- [2] Ezért őt 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Az egy napi tétel összegét 2.000 forintban állapította meg.
- [3] Rendelkezett az így kiszabott 600.000 forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról és a bűnügyi költség viseléséről.
- [4] Az ítélettel szemben a terhelt és meghatalmazott védője által bejelentett fellebbezés folytán a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2017. március 17. napján meghozott és jogerőre emelkedett 2.Bf.1034/2016/9. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [5] A jogerős ítéletben megállapított történeti tényállása szerint ... terhelt 2013. április 15. napján 12 óra 56 perc körüli időben a volt élettársa **tanú 1** által vezetett, a **cég 1** tulajdonában lévő ... forgalmi rendszámú, ... típusú személygépkocsi jobb első ülésén utasként foglalt helyet. A járműben mindketten biztonsági övvel védett helyzetben utaztak.
- [6] **tanú 1** a járművel derült időben, természetes fény- és nappali látási viszonyok, közepes járműforgalom mellett haladt város 1 lakott területén kívül a ...-es számú főúton. Haladása során város 1 irányából város 2 felé először a külső sávban közlekedett, majd az ugyancsak külső sávban, legfeljebb 60 km/h sebességgel haladó tehergépkocsi előzése érdekében a megengedett 90 km/h sebességet túllépve, mintegy 102-110 km/h sebességgel áttért a 3,2 méter széles belső sávba.
- [7] A ...-es számú főút ezen szakaszon irányonként két-két, egymástól beton terelőelemmel elválasztott forgalmi sávból állt, míg város 2 felé a sávok egymástól terelővonallal voltak elválasztva.
- [8] ... terhelt a száraz aszfalt burkolatú ...-es számú főút ... km szelvényénél, a lassan haladó tehergépkocsi **tanú 1** általi előzésének befejezésekor - anélkül, hogy erre alapos oka lett volna - megijedt attól, hogy túl közel haladnak el a megelőzött jármű mellett. Így alap nélkül bízva abban, hogy a járművet ezzel csak lassítja, a személygépkocsi rögzítőfékét (kézifék) behúzta, melynek eredményeképpen a jármű megcsúszott.
- [9] **tanú 1** nem számított a terhelt által tanúsított váratlan, indokolatlan magatartásával ennek ellenére lélekjelenlétének

köszönhetően a jármű fékezésével és jobbra kormányozásával még azt meg tudta akadályozni, hogy az ellentétes irányú forgalmi sávokat elválasztó betonelemnek ütközzenek.

[10] Azonban ezt követően már elvesztette uralmát a jármű felett, melynek eredményeképpen a jármű jobbra térve, a 3,8 méter széles külső forgalmi sávon keresztül, mintegy 82-87 km/h sebességgel letért a szilárd burkolatú úttestről, először az 1,4 méter széles földes, majd 1,7 méter széles füves útpadkán továbbhaladva, majd az úttest jobb oldalán található, 15 méter széles vízelvezető árokba hajtott, ahol az ott lévő fának ütközött, majd a jármű a tetőlemezen átfordulva a jármű elejével város 1 irányába nyerte el véghelyzetét.

[11] A jármű menetstabilitás veszteséhez kizárólag ... terhelt azon, mind saját, mind **tanú 1**, illetőleg az adott útszakaszon közlekedő járművek vezetőire és utasaira nézve veszélyhelyzetet teremtő magatartása vezetett, hogy utasként szándékosan, az általa is tudottan gyorsan, de nem veszélyeztető sebességgel haladó személygépkocsi rögzítőfékét indokolatlanul behúzta. A baleset a terhelt fenti, tudatos magatartása elmaradása esetén elkerülhető lett volna.

[12] **tanú 1** azzal, hogy az adott útszakaszra megengedett 90 km/h sebesség helyett 102-110 km/h sebességgel haladt megszegte a KRESZ 26. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontjában foglalt közlekedési szabályt, azonban ezen mértékű sebesség túllépés sem a baleset bekövetkeztében, sem annak elháríthatóságában szereppel nem bírt.

II.

[13] A Szentendrei Járásbíróság 27.B.129/2014/42. számú ítélete, valamint a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.1034/2016/9. számú végzésével szemben ... terhelt meghatalmazott védője nyújtott be felülvizsgálati kérelmet a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontban meghatározott okból a Szentendrei Járásbíróság 27.B.129/2014/42. számú ítéletének, valamint a Budapest Környéki Törvényszék 2.Bf.1034/2016/9. számú végzésének megváltoztatása, és ... terhelt ellene emelt vád alól büntethetőséget kizáró okból - vélt végszükség, a cselekmény társadalomra veszélyességben való tévedés - történő felmentése érdekében.

[14] Az indítványában hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a jogerős ítéleti tényállás megállapította, hogy **a terhelt** utasként foglalt helyett **tanú 1** által vezetett ... személygépkocsi jobb első ülésén, megijedt attól, hogy a 102-110 km/h sebességgel közlekedő személygépkocsi túl közel halad el a beton terelőelemmel ellátott határolt sávban egy éppen előzött tehergépkocsi mellett. E közlekedési helyzetben a terhelt megijedt attól, hogy túl közel kerültek a teherautóhoz, és bízva abban, hogy azzal a **tanú 1** által sportfokozatban vezetett sportautót - biztonságos - sebességre lassítja, behúzta a rögzítő (kézi) féket.

- [15] A meghatalmazott védő érvelése szerint ez az ijedtség indokolta a terhelt cselekvőségét és téves a bíróságok azon álláspontja, hogy ezt az ijedtséget összekapcsolták az elvárhatósággal, vagyis azzal, hogy az ijedtségre alapos oka volt-e, vagy nem. Álláspontja szerint ez mind biológiailag, mind jogilag helytelen, melynek alátámasztására hivatkozott a Btk. 22. § (3) és 23. § (2) bekezdésére. E jogszabályi rendelkezések az elkövető ijedtségére alapítva fogalmaznak meg büntethetőséget kizáró okot. Mindezek alapján azt a következtetést fogalmazta meg, hogy a terhelt által megélt ijedelem realitása közömbös a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából.
- [16] A meghatalmazott védő okfejtésében előadta, hogy ez az ijedelem megalapozza a vélt végszükségi helyzet megállapítását, mert ez alapján feltételezte tévesen a terhelt azt, hogy az adott közlekedési szituáció közvetlen balesetveszéllyel fenyeget, és ennek elhárítása érdekében cselekedett. Mindez megalapozza a társadalomban veszélyességben tévedés megállapítását, mely a Btk. 20. § (2) bekezdése értelmében büntethetőséget megszüntető ok. Egyben hivatkozott arra, hogy a Btk. 20. § (3) bekezdésének alkalmazása kizárt, mert a terhelt tévedését ijedtség alapozta meg, amely esetben a gondatlanság vizsgálata kizárt.
- [17] A Legfőbb Ügyészség BF.1506/2017/1. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta és a Szentendrei Járásbíróság 27.B.129/2014/42. számú ítéletének, valamint a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.1034/2016/9. számú végzésének hatályban fenntartását indítványozta.
- [18] A Legfőbb Ügyészség kifejtette, hogy az irányadó tényállás alapján sem a Btk. 22. §-ának alkalmazását megalapozó jogos védelmi helyzet jogtalan támadás hiányában, sem a Btk. 23. §-ának alkalmazását megalapozó végszükségi helyzet, a közvetlen és másként el nem hárítható veszély hiányában nem állapítható meg. Ebből következően az ijedtség vagy menthető felindulás sem nyerhet értékelést a terhelt tudattartalma tekintetében.
- [19] Érvelése szerint a vélt végszükségi helyzetben azaz, ha objektíve nincs végszükségi helyzet, de valaki úgy véli, hogy ilyen helyzetben van, a társadalomra veszélyességben tévedés szabályait kell alkalmazni. Így az alapügyben eljáró bíróságok indokoltan vizsgálták a terhelt cselekménye társadalomra/közlekedés biztonságára gyakorolt veszélyességére kiterjedő tudattartamát és helytállónan jutottak arra a megállapításra, hogy a terhelt, aki maga is tapasztalt gépjárművezető, nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy az általa veszélyesnek ítélt helyzetben és sebesség mellett tanúsított magatartás teljességgel inadekvát, és önmagában is jelentős és közvetlen veszélyt hordozó volt.
- [20] A Legfőbb Ügyészség mindenben helytállónak tartotta a Budapest Környéki Törvényszék ijedtség mint érzelmi reakció tekintetében kifejtett álláspontját. Az ijedtség nem tekinthető egy sorsszerűen megélt és nem kontrollálható olyan pszichés állapotnak, melynek a

terhelt mind érzékelésében, mind tények és összefüggések felismerésében, mind a cselekvőségében ki van szolgáltatva. A közlekedés során annak veszélyes üzem jellegéből adódóan számos esetben élhet meg akár egy rutinos vezető is ijedtségre okot adó vagy más intenzív érzelmeket keltő helyzetet, azonban a közlekedési körülményeknek az adekvát magatartása emellett is elvárt, és így a döntéshozatalon alapuló veszélyhelyzet elhárítás nem megfelelő módja csak kivételes esetben nem lesz felróható az elkövetőnek.

[21] Utalt arra, hogy - a jogos védelem és végszükség szabályozásától eltérően - tévedés esetén a ijedtség és menthető felindulás értékelésére nincs törvényes lehetőség.

[22] Kifejtette, hogy a Btk. 20. § (2) bekezdése lehetőséget biztosít a törvényi tényállás alapesete tekintetében a terhelt gondatlan bűnösségi alakzat megállapítására, amely azonban a terhelt tudattartalma tekintetében kifejtett jogi okfejtés alapján nem valósult meg, mert a terheltet magatartása és a veszélyhelyzet tekintetében is eshetőleges szándék vezérelte.

[23] A meghatalmazott védő a Legfőbb Ügyészség indítványa tekintetében előadta, hogy a Btk. 22. § (3) bekezdésre történt hivatkozásával kizárólag azt kívánta alátámasztani, hogy az ijedtség, mint büntetőjogi kategória ismert és ahhoz a Btk. jogkövetkezményeket fűz.

[24] Kifejtette, hogy felülvizsgálati indítványában nem a tényállást támadta, hanem a megállapított tényállás alapján a helytelen jogi következtetést sérelmezte.

[25] Megismételte azon álláspontját, hogy a terhelt ijedtségét az ítéleti tényállás tartalmazza, így nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy az jogilag nem létezett. Helytelen továbbá az az álláspont is, hogy az olyan vezetői tapasztalattal rendelkező személy mint a terhelt, nem ijedhetett volna meg illetőleg, hogy az adott helyzetet tudnia kellett volna megfelelően kezelni.

[26] Mindezek alapján a felülvizsgálati indítványát változatlan tartalommal fenntartotta.

III.

[27] A felülvizsgálati eljárásban a Kúria a megtámadott határozatot csak a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott részében és csak a felülvizsgálati indítványban meghatározott ok alapján bírálja felül azzal, hogy a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján akkor is felülbírálja, ha az indítványt nem ebből az okból nyújtották be,

[28] Így a Kúria a felülvizsgálattal megtámadott jogerős ügydöntő határozatot - a Be. 423. § (1) bekezdése értelmében - az abban rögzített tényállás alapján a felülvizsgálati indítványban hivatkozott Be. 416. § (1) bekezdés (a) pontjában meghatározott okból bírálta felül.

[29] A felülvizsgálat olyan rendkívüli jogorvoslat, melyre a Be. 416. § (1) bekezdése értelmében a bíróság jogerős ügydöntő határozatával szemben van lehetőség.

- [30] A Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja felülvizsgálati okként határozza meg, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.
- [31] A Be. 423. § (2) bekezdés I. mondata szerint a felülvizsgálati indítványt a megtámadott határozat meghozatala idején hatályos jogszabályok alapján kell elbírálni.
- [32] Felülvizsgálati eljárásban a Kúria a jogerős határozatban megállapított tényálláshoz - a Be. 423. § (1) bekezdése értelmében - kötve van, az a felülbírálat során nem támadható.
- [33] Az alapügyben megállapított tényálláshoz való kötöttség tartalmilag magában foglalja, hogy a tényállás alapjául szolgáló bizonyítékok értékelése nem vitatható a felülvizsgálati eljárásban, továbbá a bizonyítékok át-, illetve újraértékelése, valamint bizonyítás felvétele kizárt.
- [34] A meghatalmazott védő felülvizsgálati indítványa alaptalan.
- [35] A Btk. 23. § (1) bekezdésében szabályozott végszükség megállapításának 2 alapfeltétele van: 1. az elkövető saját, illetve más személyét vagy javait közvetlen és másként el nem hárítható veszélyhelyzet; 2. az elkövető cselekményével nem okoz nagyobb sérelmet, mint amelynek elhárítására az elkövető törekedett. E jogszabályhely (2) bekezdés e nagyobb sérelem okozása esetén is büntethetőségi akadályt fogalmaz meg, ha az elkövető ijedtségből vagy menthető felindulásból nem ismeri fel a sérelem nagyságát.
- [36] E jogi szabályozás alapján egyértelműen megállapítható, hogy nem minden veszélyhelyzet alapoz meg végszükséget.
- [37] Az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy - a terhelti magatartáson kívül eső okból - nem alakult ki közvetlen veszélyhelyzet, ennek hiányában a végszükség megállapítása fogalmilag kizárt.
- [38] A Btk. 23. § (2) bekezdése is az objektíve fennálló végszükség esetére fogalmaz meg a mennyiségi túllépésre irányadó szabályozást. Így az elkövető oldalán fennálló ijedtség vagy menthető felindulás nem a végszükség felismerésében nyilvánul meg, hanem az elhárítás következtében bekövetkező sérelem mértékében, ami esetlegesen eredhet az elhárítás módjának nem megfelelő megválasztásából is.
- [39] A meghatalmazott védő a terhelt cselekvősege tekintetében az ijedtséget vagy menthető felindulást a végszükségi helyzet felismerése tekintetében fogalmazta meg, és vélt végszükségi helyzetre hivatkozott, melyre érvelése szerint a Btk. 20. §-ában megfogalmazott tévedés szabályai irányadóak.
- [40] A Btk. 20. § (2) bekezdése értelmében nem büntethető, aki büntetendő cselekményét abban a téves felvetésben követi el, hogy az a társadalomra nem veszélyes, míg a (3) bekezdés szerint nem zárja ki a büntethetőséget a tévedés, ha azt gondatlanság okozza, és e törvény a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli.
- [41] A fenti szabályozásból eredően a vélt végszükség esetén az elkövető tévedése abban áll, hogy valamely társadalomra veszélyességet kizáró körülmény meglétét feltételezi. Így a vélt végszükséget megalapozó tévedés megállapíthatósága szempontjából

vizsgálni kell, hogy a elkövetőnek alapos oka volt a végszükségi helyzetet feltételezni, azaz azt, hogy a személyi sérülést vagy vagyoni károsodást eredményező, másként el nem hárítható közúti baleset bekövetkezésének közvetlen veszélye reálisan fennállt-e. Ebből okszerűen következik, hogy nem az elkövető ijedtségén (szubjektív félelemérzetén) alapul tévedés ténybeli alapjára való következtetés.

[42] A közlekedés biztonsága elleni büntett alanya csak olyan személy lehet, aki nem áll a közlekedési szabályok hatálya alatt.

[43] Az 1/1975. (II.5.) KPM-BM együttes rendelet a közúti közlekedés szabályairól (továbbiakban: KRESZ) 3. § (1) bekezdése a közúti közlekedésben résztvevőkre vonatkozó általános kötelezettségeket fogalmazza meg. E jogszabályhely c) pontja értelmében e személyek kötelesek úgy közlekedni, hogy a személy- és vagyonbiztonságot ne veszélyeztesse, másokat közlekedésükben indokolatlanul ne akadályozzon, és ne zavarjon. Így az általános baleset elhárítási kötelezettség a gépjármű vezetőjét terheli.

[44] A KRESZ 23. §-a az utasokra nézve fogalmaz meg előírásokat és a (2) bekezdése értelmében az utasnak tilos a vezetőt a vezetésben zavarnia.

[45] E két jogszabályi rendelkezésből egyértelműen következik, hogy a gépjármű utasa esetén a vélt végszükségi helyzet megállapításakor fokozottan kell vizsgálni, hogy az elkövetőnek alapos oka van-e feltételezni, hogy a végszükségi helyzet másként - így elsősorban a gépjármű vezetője által - nem hárítható el, mert a jogszabály baleset elhárítási kötelezettséget fogalmaz meg a gépjármű vezetőjével szemben, így ez az elvárt magatartás, melynek teljesítésében az utas alappal bízhat.

[46] A Btk. 20. § (3) bekezdése szerint nem zárja ki a büntethetőséget, ha a tévedést az elkövető gondatlansága okozza, és a Btk. a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli. Így azt kell vizsgálni, hogy az elkövető a végszükségi veszélyhelyzet megítélése során a tőle elvárható figyelmet és körültekintést tanúsította vagy nem (hanyag gondatlanság).

Tudatos gondatlanság esetén az elkövető előre látja magatartása lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában, így ebben az esetben a tévedése abban áll, hogy a végszükségi veszélyhelyzet fennáll és annak elhárításához az ő cselekvősege szükséges.

[47] A végszükség és a tévedés megállapíthatósága jogkérdés, mely az irányadó tényállásból vont jogi következtetésen alapul (BH 2011.183.).

[48] A Kúria kialakult gyakorlata szerint az ítélet egységes egész. Így, ha ítéletszerkesztési hibából adódóan a bíróság az indokolásnak tényálláson kívüli részében rögzít egyes tényeket, azokat is a tényállás részének kell tekinteni (BH 2005.89., BH 2006.392.).

[49] A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint „... terhelt a száraz aszfalt burkolatú ...-es számú főút ... km

szelvényénél, a lassan haladó tehergépkocsi **tanú 1** általi előzésének befejezésekor - *anélkül, hogy erre alapos oka lett volna* - megijedt attól, hogy túl közel haladnak el a megelőzött jármű mellett. Így *alap nélkül bízva abban*, hogy a járművet ezzel csak lassítja, a személygépkocsi rögzítőfékekét (kézifék) behúzta, melynek eredményeképpen a jármű megcsúszott."

[50] A fent írtak alapján az ítéleti tényállás részét képezi, hogy a járművezető előzése „egy normál kormánymozdulattal véghez vitt előzési folyamatnak felel meg”, valamint „... vádlott olyan közlekedési helyzetből ijedt meg, melyet kizárólag ő élt meg veszélyeztetőnek, erre valós alapja nem volt”, továbbá ... **terhelt** rutinos vezető és „hosszabb vezetői múlttal rendelkezik.”

[51] Az irányadó ítéleti tényállás alapján az alapügyben eljáró bíróságok helyesen foglaltak állást abban, hogy a terhelt cselekvősege tekintetében büntethetőségi akadály nem áll fent, így a végszükség és vélt végszükség sem.

[52] A végszükség megállapíthatóságát a végszükségi veszélyhelyzet meglétének hiánya zárta ki, a Btk. 20. § (1) bekezdésén alapuló vélt végszükséget pedig az a tény, hogy a terheltnek nem volt alapos oka a kialakult közlekedési szituációt végszükségi veszélyhelyzetnek értékelni.

[53] E körben az alapügyben eljáró bíróságok azon érvelése helytálló abban, hogy a huzamosabb vezetői tapasztalattal rendelkező terhelttől elvárható volt, hogy egy normál kormánymozdulattal véghez vitt előzési folyamat során a közlekedési helyzetet reálisan felmérje.

A gépjármű vezetője által végrehajtott előzés során a rögzítőfék behúzása olyan direkt beavatkozás a gépjármű irányításába, amelynél előre látható, hogy a jármű dinamikája (és ezáltal menetstabilitása) jelentősen megváltozik, ami közúti balesetet eredményezhet, mely tény még egy kívülálló - így különösen a jelentős járművezetői tapasztalattal rendelkező terhelt - számára is egyértelműen felismerhető volt. Az utas ilyen magatartására a gépjármű vezetője előre nem számíthat, így az utas alappal nem bízhat abban, hogy a gépjárművezetésébe történő ilyen mértékű beavatkozását a vezető korrigálni tudja.

[54] A gépjármű vezetője az előzést 102-110 km/h óra sebesség mellett hajtotta végre, amivel megszegte a KRESZ 26. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontját. Ugyanakkor ez a kívülálló személy járművezetésbe történő beavatkozását önmagában nem alapozza meg (nem teszi indokolttá), mert a kialakult közlekedési szituációban, azaz a megengedettnél nagyobb sebesség melletti előzés során, az előzni kívánt gépjármű mellett történő elhaladás közben a rögzítőfék behúzása fokozottan balesetveszélyes állapotot idéz elő, ami a gépjármű vezetésébe (irányításába) beavatkozó személy számára kétséget kizáróan a következmény előrelátását eredményezi, amelynek elmaradásában alappal nem bízhat, így az eshetőleges szándéka fennáll a gépjármű vezetésébe (irányításába) való beavatkozás következményének vonatkozásában.

- [55] A Legfőbb Ügyészség átiratában helyesen utalt arra, hogy a tévedés megállapítása tekintetében az ijedtség nem bír jogi jelentőséggel.
- [56] A Kúria rámutat továbbá arra is, hogy gondatlanságból eredő tévedés nem azonosítható az ijedtséggel. A tévedés megállapításának alapját az elkövető ijedtsége nem alapozza meg, így a társadalomra veszélyességben való tévedésen alapuló vélt végszükség megállapítását sem lehet ijedtségre vagy menthető felindulásra alapozni.
- [57] A végszükség esetén a Btk. 23. § (2) bekezdésének helyes értelmezése alapján az ijedtség az elhárítás mértékének nem megfelelő megválasztása vonatkozásában bír jelentőséggel és alapozza meg végszükséget megalapozó veszélyhelyzet fennállta esetén az elkövető büntethetőségének kizártságát. Vélt végszükség esetén azonban - mint ahogy arra a meghatalmazott védő is helyesen hivatkozott - nem a végszükségen hanem a társadalomba veszélyességben való tévedésen alapul a büntethetőséget kizártsága.
- [58] A Kúria megállapította, hogy az alapügyben eljáró másodfokú bíróság helytálló következtetést vont le a terhelt tudattartalmára és helyesen rögzítette, hogy a terhelt eshetőleges szándékkal követte el cselekményét (2.Bf.1034/2016/9. számú végzés 3. oldal 3. bekezdés).
- [59] A terhelt cselekményének Btk. 232. § (1) bekezdésbe ütköző közlekedés biztonsága elleni büntettkénti minősítése törvényes.
- [60] Mindezekre figyelemmel a Kúria a terhelt meghatalmazott védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványban foglaltaknak nem adott helyt, miután nem észlelt olyan (más) abszolút eljárási szabálysértést sem, amelyet a Be. 423. § (5) bekezdése értelmében hivatalból vizsgálni köteles. Így a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a értelmében - a Be. 424. § alapján megtartott tanácsülésen hatályában fenntartotta.
- [61] A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontja zárja ki.
- [62] A Be. 418. § (3) bekezdésén alapján minden jogosult csak egyszer nyújthat be felülvizsgálati indítványt, ez alól kivételt képez a Be. 416. § (1) bekezdés e) és g) pontján alapuló felülvizsgálati indítvány. A Be. 421. § (3) bekezdés értelmében a Kúria mellőzheti az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát.

Budapest, 2018. május 23.

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Gimesi Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Krecsik Eldoróda s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:
Lévai Viktória
tisztviselő